

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 15425/2023
14.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Гордане Комненић, др Илије Зиндовића и Зорана Хаџића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Виолета Бојовић, адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Радмила Симић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6533/21 од 04.10.2022. године, у седници одржаној 14.11.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6533/21 од 04.10.2022. године, као о изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Крагујевцу Гж 6533/21 од 04.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ, захтев тужиле за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Основног суда у Крагујевцу П 4496/19 од 18.02.2021. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев тужиле и делимично одржано на снази решење о извршењу Основног суда у Крагујевцу Иив 708/17 од 10.08.2017. године, тако што је обавезана тужена да тужилци на име дуга исплати износ од 322.500,00 динара на име главног дуга, са законском затезном каматом обрачунатом на тај износ почев од 15.08.2014. године до исплате и износ од 5.494,00 динара на име трошкова извршног поступка. Ставом другим изреке, укинута је решење о извршењу Основног суда у Крагујевцу Иив 708/17 од 10.08.2017. године у делу којим је обавезана тужена да на досуђени износ главног дуга из става првог изреке од 323.500,00 динара плати законску затезну камату од 13.08.2014. године од 15.08.2014. године и у том делу тужбени захтев тужиле одбијен, као неоснован. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да тужилци на име трошкова поступка исплати износ од 59.882,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Крагујевцу Гж 6533/21 од 04.10.2022. године, одбијена је, као неоснована жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у ставу првом и трећем изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погршене примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучи као о изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. ЗПП.

Одлучујући о дозвољености и основаности ревизије тужене на основу члана 404. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23), Врховни суд је утврдио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији, као изузетно дозвољеној, с обзиром на то да не постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса, правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, нити је потребно ново тумачење права, а имајући у виду врсту спора, садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге које су нижестепени судови дали за своју одлуку.

Предмет тражене правне заштите је испуњење обавезе тужене према тужили на име пружених адвокатских услуга фактурисаних по рачуну број .../... од 04.08.2014. године. О захтеву тужиле и о приговору застарелости потраживања одлучено је уз примену материјалног права које не одступа од праксе изражене у одлукама Врховног касационог суда и Врховног суда у којима је одлучивано о захтевима тужилаца са истим или сличним чињеничним стањем као у овој правној ствари. О приговору застарелости потраживања нижестепени судови су одлучили применом члана 371. Закона о облигационим односима, с обзиром да је предмет спора накнада за пружене адвокатске услуге, које потраживање застарева у року од 10 година. Осталим наводима ревизије тужене заправо се оспорава утврђено чињенично стање, што у поступку по ревизији није дозвољено на основу члана 407. став 2. ЗПП.

Са напред наведених разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. у вези члана 479. став 6. ЗПП, Врховни суд је утврдио да је ревизија недозвољена.

Чланом 468. став 1. ЗПП, прописано је да спорови мале вредности, у смислу одредаба ове главе, јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе. Према члану 479. став 6. ЗПП, против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари поступак је започет подношењем предлога за извршење 03.08.2017. године, а по усвајању приговора извршног дужника, настављен је као по приговору против платног налога. Вредност предмета спора је 322.500,00 динара.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то је ревизија тужене недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

Одлуку у ставу трећем изреке, Врховни суд је донео применом члана 165. ЗПП, с обзиром на то да трошкови одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице.

**Председник већа - судија
Добрила Страјина, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић